ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA ÁP-RA-HAM, I-SÁC VÀ GIA-CỐP

(Thứ Sáu—Buổi Sáng Thứ Nhì)

Bài Năm

Sống đời sống vui hưởng ân điển

vì niềm vui thích tốt lành của Đức Chúa Trời

Đọc Kinh văn: Sáng. 26:3-4, 12-33; Ga. 6:18; 1 Cô. 15:10; 2 Cô. 12:7-10; Khải. 22:21

I. I-sác là một kiểu mẫu, một gương mẫu về việc vui hưởng ân điển của Đức Chúa Trời vì niềm vui thích tốt lành của Đức Chúa Trời—Sáng. 24:36; 25:5; 26:3-4, 12-33; La. 5:1-2; Công. 4:33; 11:23:

A. Ân điển là Đức Chúa Trời trong Christ là Linh được tác thành vào bản thể chúng ta để chúng ta vui hưởng mà trở nên mọi sự cho chúng ta và làm mọi sự trong chúng ta, qua chúng ta và cho chúng ta hầu Ngài có thể trở nên thành phần cấu tạo của bản thể chúng ta để xây dựng Thân thể Đấng Christ nhằm tổng kết Giê-ru-sa-lem Mới—Gi. 1:16-17; Hê. 10:29b; 1 Cô. 15:10; đc. Ga. 2:20; 2 Cô. 13:14.

B. Vui hưởng ân điển của Đức Chúa Trời là phần định của chúng ta; phần định này đã được tiền định trước khi sáng lập thế giới —Êph. 1:3-6; 2:7.

C. Ên Sát-đai, Đức Chúa Trời Toàn túc, là ân điển toàn túc để cung ứng cho những người được gọi của Ngài sự phong phú của bản thể thần thượng Ngài hầu thực hiện mục đích của Ngài—Sáng. 17:1; 28:3; 2 Cô. 12:9; Phil. 1:19-21a.

II. Sau khi sức mạnh thiên nhiên và sự tự nỗ lực của Áp-ra-ham bị Đức Chúa Trời xử lí, I-sác đã được sinh ra (Sáng. 17:15-19; 18:10-14; 21:1-7); điều này ngụ ý rằng I-sác được sinh ra bởi ân điển, là điều được đại diện bởi Sa-ra (Ga. 4:23-28, 31; 1 Phi. 3:7):

A. "Có gì quá lạ lùng đối với Đức Giê-hô-va chăng? Vào thời điểm đã định, Ta sẽ trở lại với ông, theo thời điểm của sự sống; khi ấy, Sa-ra sẽ có một con trai"—Sáng. 18:14:

1. Thời điểm của sự sống (c. 10), tức thời điểm đã định để sinh ra I-sác (17:21), là thời điểm Đức Chúa Trời viếng thăm (21:1).
2. Sự sinh ra I-sác là sự đến của Đức Giê-hô-va, tức là ân điển đến—đc. Gi. 1:17.
3. I-sác được sinh ra bởi sức mạnh của ân điển Đức Chúa Trời, không phải bởi sức mạnh của sự sống thiên nhiên con người; điều này xảy ra sau khi Áp-ra-ham đã được cắt bì và ông cùng vợ mình là Sa-ra đã trở nên chết hoàn toàn (Sáng. 18:11; La. 4:18-19), biểu thị rằng thời điểm của sự sống, thời điểm Christ sẽ là sự sống cho chúng ta, sẽ đến sau khi sức lực thiên nhiên của chúng ta đã bị kết liễu.

B. Đời sống của Áp-ra-ham khải thị rằng nếu muốn vui hưởng ân điển của Đức Chúa Trời và vui hưởng trọn vẹn sự phong phú của Ngài, chúng ta phải chịu mất mát và để sự sống thiên nhiên của mình bị cắt bì, bị cắt bỏ; sự ngăn trở lớn nhất đối với việc biết và kinh nghiệm ân điển chính là bản ngã—Sáng. 17:11, 19; đc. Phil. 3:3.

C. Đời sống của I-sác khải thị rằng việc chúng ta chịu khổ hầu kết liễu sự sống thiên nhiên là để vui hưởng ân điển của Đức Chúa Trời—đc. 2 Cô. 1:8-9, 12; 12:7-10; La. 5:1-5.

III. I-sác lớn lên trong ân điển; lớn lên trong ân điển là lớn lên trong sự vui hưởng tất cả những gì Christ là đối với chúng ta như thức ăn thuộc linh và nước hằng sống của chúng ta—Sáng. 21:8; 2 Phi. 3:18; 1 Phi. 2:2; 1 Cô. 3:2, 6; Êph. 3:8; 4:15:

A. Sự lớn lên của I-sác tượng trưng cho sự lớn lên của Christ trong các tín đồ Tân Ước sau khi Ngài được sinh ra trong họ; sự lớn lên của Christ trong chúng ta là cần thiết để Christ có thể được thành hình trong chúng ta—1 Cô. 3:6; Ga. 4:19; *Thánh ca* 395.

B. Linh ân điển (Hê. 10:29) là ân điển sự sống (1 Phi. 3:7), ân điển đa dạng của Đức Chúa Trời (4:10), Đức Chúa Trời của mọi ân điển (5:10), và ân điển toàn túc (2 Cô. 12:9); ân điển này hiện đang ở với linh chúng ta (Ga. 6:18).

C. Cách để hằng ngày nhận lãnh và vui hưởng ân điển là qua huyết, lời, Linh và Hội thánh:

1. Huyết cứu chuộc, huyết của giao ước, huyết của chính Đức Chúa Trời, đem con người tội lỗi, hư hoại vào sự vui hưởng Đức Chúa Trời đời đời—Công. 20:28; Mat. 26:28; Lê. 16:11-16; Hê. 10:19-20; 1 Gi. 1:7, 9.
2. Chúng ta có thể ăn lời ân điển và lời ấy trở nên sự vui mừng và niềm vui của lòng chúng ta—Công. 20:32; Giê. 15:16; Gi. 6:63.
3. Là sự cung ứng dồi dào của Đức Chúa Trời đã-trải-qua-tiến-trình và được-tổng-kết, Linh ân điển là dầu của sự vui mừng hân hoan mà chúng ta được xức với tư cách là những người dự phần Christ—Hê. 1:9; 10:29b; Xa. 12:10a.
4. Hội thánh của Đức Chúa Trời kinh nghiệm ân điển tươi mới và làm tươi mới của Đức Chúa Trời như sương sa xuống, là điều đến với chúng ta từ các tầng trời qua những niềm trắc ẩn của Đức Chúa Trời để tưới mát và biến đổi chúng ta—Thi. 133:3; Ca. 3:22-23; 2 Cô. 13:14; Công. 11:23.

D. Cách để hằng ngày nhận lãnh và vui hưởng ân điển là xoay vào linh, vận dụng linh và tôn Chúa lên ngai—Hê. 4:16; La. 5:17, 21; đc. Khải. 4:2:

1. Ngai của Đức Chúa Trời là nguồn ân điển tuôn chảy; bất cứ khi nào chúng ta thất bại trong việc tôn Chúa lên ngai, tức phế truất Ngài, thì dòng chảy ân điển sẽ dừng lại—22:1; Côl. 1:18b; Khải. 2:4; 1 Phi. 5:5.
2. Nếu chúng ta tôn Chúa Jesus lên ngai bên trong mình thì Linh là sông nước sự sống sẽ tuôn tràn từ ngai ân điển để cung ứng cho chúng ta; bằng cách này, chúng ta sẽ nhận lãnh ân điển và vui hưởng ân điển—Khải. 22:1; *Thánh ca* 770.

E. Cách để hằng ngày nhận lãnh và vui hưởng ân điển là yêu Chúa, dâng mình cho Chúa và tiếp xúc Chúa trong Lời Ngài bằng mọi sự cầu nguyện—2 Cô. 5:14; Êph. 6:24; Lê. 6:12-13; Êph. 6:17-18; Công. 20:32.

IV. I-sác cũng trở thành người thừa kế trong ân điển; chúng ta cũng là những người thừa kế của Đức Chúa Trời, vui hưởng Ngài là bảo chứng cho cơ nghiệp của chúng ta để chúng ta thừa hưởng Ngài và để Ngài thừa hưởng chúng ta—Sáng. 21:9-12; 24:36; 25:5; La. 8:17; Công. 26:18; Êph. 1:11, 14, 18:

A. I-sác thừa hưởng mọi sự từ cha mình (Sáng. 24:36; 25:5); trong Tân Ước, tất cả các tín đồ được kêu gọi đều là những người thừa kế ân điển tuyệt đối và vô điều kiện của Đức Chúa Trời, thừa hưởng mọi sự phong phú của sự đầy trọn thần thượng để chúng ta vui hưởng (Êph. 1:3, 6; 3:8, 19).

B. I-sác có nghĩa là chúng ta không tự mình làm bất cứ điều gì hoặc tự mình tìm kiếm bất cứ điều gì; I-sác là vui hưởng mọi sự của Áp-ra-ham, tượng trưng cho mọi sự của Cha—Sáng. 24:36; 25:5.

C. Biết Đức Chúa Trời của I-sác chỉ có nghĩa là: biết Đức Chúa Trời là Đấng cung ứng và mọi sự đều đến từ Ngài; điều đó cũng có nghĩa là mọi sự đến bởi việc nhận lãnh, và nhận lãnh là bí quyết để chiến thắng—Êph. 1:3; Phil. 1:19; Gi. 1:16; La. 5:17; 8:2.

V. I-sác vâng phục trong ân điển; hễ khi nào vâng phục trong ân điển, chúng ta sẽ thoả đáp sự ban cấp của Đức Chúa Trời—Sáng. 22:5-10; Gi. 1:17:

A. Ân điển của Đức Chúa Trời thì mạnh mẽ, làm cho chúng ta có thể chịu đựng bất cứ điều gì—2 Ti. 2:1.

B. Ân điển có thể trị vì trên mọi sự—La. 5:21; Hê. 4:16.

C. Trở về với kinh luật là khước từ ân điển này, làm cho ân điển này nên vô hiệu, sa khỏi ân điển—Ga. 2:21; 5:4; đc. Sáng. 16:16; 17:1:
   1. Sa khỏi ân điển là bị đem đến chỗ không còn gì, bị giảm đến chỗ không có gì, bị tách rời khỏi Christ, bị tước mọi ích lợi từ Christ—đc. Gi. 15:4-5.
   2. Nếu chúng ta đến với bất cứ điều gì khác hơn Christ, chẳng hạn như kinh luật hoặc sự cải thiện tính cách, và không gắn kết với Christ để có thể vui hưởng Ngài mọi lúc thì sự vui hưởng Christ của chúng ta sẽ bị tước đoạt—đc. Côl. 2:18.

D. Chúng ta cần được vững vàng bởi ân điển, tức là ở lại trong giao ước mới để vui hưởng Christ là ân điển—Hê. 13:9; đc. Ga. 5:4.

VI. I-sác gặt được gấp trăm lần, "ông trở nên giàu có và ngày càng giàu hơn cho đến khi rất giàu"—Sáng. 26:12-14:

A. Lòng chúng ta cần phải là đất tốt để lời ân điển của Đức Chúa Trời có thể tự do lớn lên trong chúng ta và kết quả gấp trăm lần—Lu. 8:8, 11, 15; Công. 20:32.

B. Chúng ta cần liên tục nhận lãnh sự phong phú vượt trỗi của ân điển Đức Chúa Trời, tức sự phong phú của chính Đức Chúa Trời để chúng ta vui hưởng—La. 5:17; Gi. 1:16; Êph. 1:7; 2:7.

VII. Dù I-sác vui hưởng ân điển vô điều kiện của Đức Chúa Trời, tìm thấy sự vui hưởng và thỏa mãn (được tượng trưng bởi một cái giếng) tại mọi nơi ông đi qua (Sáng. 25:11; 26:15-25, 33), nhưng Bê-e Sê-ba là nơi duy nhất ông kinh nghiệm Đức Chúa Trời hiện ra, nhận lãnh lời hứa của Ngài, xây một bàn thờ, kêu đến danh Chúa và dựng một lều làm chứng cớ:

A. Những người được gọi của Đức Chúa Trời được định để vui hưởng ân điển của Đức Chúa Trời dù họ đứng ở đâu, nhưng sự vui hưởng này không biện minh cho chỗ đứng của họ.

B. Nếu khao khát có Đức Chúa Trời hiện ra, thừa hưởng những lời hứa của Ngài và sống một đời sống hoàn thành mục đích đời đời của Ngài, chúng ta phải đến nơi duy nhất mà Đức Chúa Trời đã chọn và ở lại đó.

C. Nơi duy nhất này được tượng trưng bởi Bê-e Sê-ba, với cái giếng để cung ứng sự sống và cây thánh liễu là sự biểu lộ của dòng chảy sự sống phong phú—cc. 23-24; 21:25, 33.

VIII. I-sác thừa hưởng lời hứa mà Đức Chúa Trời đã ban cho cha mình liên quan đến miền đất tốt tươi và dòng giống duy nhất, tức là Christ, Đấng mà trong Ngài mọi dân tộc trên đất sẽ được phước—26:3-5; Ga. 3:14, 16:

A. Dòng giống duy nhất của Áp-ra-ham, tức A-đam cuối cùng, đã trở nên Linh ban-sự-sống, Đấng là phước hạnh của Áp-ra-ham (thực tại của miền đất tốt tươi), để ban phát chính Ngài vào trong tín đồ của Christ hầu làm cho họ trở thành dòng giống tập thể của Áp-ra-ham—cc. 14, 16, 29; 1 Cô. 15:45b; Gi. 12:24; Ês. 53:10.

B. Lời hứa này là để hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời hầu Đức Chúa Trời có thể có một vương quốc trên đất mà trong đó Ngài biểu lộ chính Ngài qua một dân tập thể—Sáng. 1:26; Mác 4:26; Đa. 2:34-35.

C. Qua việc chúng ta vui hưởng ân điển, vương quốc của Đức Chúa Trời sẽ được thực tại hóa và Đức Chúa Trời trong Christ sẽ được biểu lộ cách trọn vẹn cho đến đời đời—Khải. 22:21; Êph. 2:10.

© 2026 Living Stream Ministry